

כתתרי תורה

כתר מלכות - מאן מלכי רבנן

רבי סעדיה ב"ר עואץ בן אור (צ'וראני) זלה"ה מחכמי חוגריה, רב ביהמ"ד 'לאה ורחל' רעננה - ה' אדר א' תשנ"ז

רבי דוד ב"ר פנחס כמוס הלוי זלה"ה מרבני ראש"צ - ז' אדר א' תשכ"ב

לק"י. פרשת ויקחו לי תרומה ה'תשפ"ב ב'ש"ג. גליון צ"א
הגות והלכה בפרשת השבוע במשנת רבותינו גאוני תימן זיע"א

אין לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה • הערות והארות יתקבלו בברכה בטלפון 0504139964 או במייל avish964@gmail.com

לע"נ ידיד ורע אשר שמחת התורה שבלבו ועל פניו האירה כל סביבותיו. זכה להרבין תורה ולהעמיר בהו מדרשות לשקידתה הרב רפאל אליהו אליעזר זצ"ל ביב"חט"א הרב צבי בלאט שליט"א • דודי הרב אברהם ב"ר דוד בדיחי זצ"ל, הרב משה ב"ר שלום צאלא זצ"ל, הרב אלעזר עזריי זצ"ל בן יבלחט"א רבי אברהם, הרב זכריה ב"ר יוסף גהסי זצ"ל, הרב ישראל ב"ר יהודה זצ"ל, מרת אורית ב"ר מנחם שרעבי ע"ה, מרת אסתר ב"ר יהוא גרשני ע"ה ומרת יהודית ב"ר יוסף שרעבי ע"ה • ולזכות הרב אברהם ב"ר שלמה שליט"א, הרב אהרן ב"ר יוסף שליט"א, הרב רפאל אריה בן יהוא שליט"א ומיכל ב"ר ישי תחי' לרפ"ש במהרה בתוך שאר חולי ישראל, אכ"ר.

כתר של"א"ש

וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ
תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב (כ"ה),
י"א. איתא ביומא (עב, ב), אמר רחבה
אמר רב יהודה, שלשה ארונות עשה
בצלאל, אמצעי של עץ, תשעה. פנימי
של זהב, שמונה. חיצון של זהב עשרה
(ו"א אחד עשר, ע"ש). ופירש"י כיון
דכתיב מבית ומחוץ תצפנו, ע"י שתי
הארונות של זהב היה מצופה מבית
ומחוץ ע"כ. ועיי' בירושלמי שקלים (פ"ו
ה"א) דלדעת ר' שמעון בן לקיש, תיבה
אחת עשאו וצפיהו, ע"ש.

ושם בגמרא אמר רבא כל תלמיד
חכם שאין תוכו כברו אינו תלמיד
חכם. ובמדרש הגדול כאן הוסיף
לבאר, והלא דברים קל וחומר, ומה
ארון שאינו לא שומע ולא מדברד ולא
יודע מה בתוכו, כתיב ביה מבית
ומחוץ תצפנו כדי שיהא תוכו כברו.
תלמיד חכמים, שהוא רואה ושומע,
יודע מה בתוכו ונידון על השערה, על
אחת כמה וכמה ששצריך שיהא תוכו
כברו, ע"כ. ומצאתי במדרש חסרות
ויתירות, מבית ומחוץ תצפנו
בגימטריא תלמיד חכם יהא תוכו כברו
(אלף רכ"ח).

ותמה במדרש הגדול, וכי מאחר שהוא
מצופה זהב מבית ומחוץ, עץ למה לי
[אע"ג דכתיב (לעיל פסוק י') ועשו ארון
עצי שיטים. השאלה למה נצטוו בכך,
ומה בא עץ זה ללמדנו. אבש"ר].
ותירץ, לומד לך אלמלא יצר רע, אין
שבח לתלמיד חכמים, אלא שבחן
שכובשין יצרן יותר. וכן הוא אומר
ומשל ברוחו מלוכד עיר (משלי ט"ז, ל"ב)
ותנן אי זה גבור הכובש את יצרו (אבות
פ"ד מ"א) ע"כ.

ובדומה לזה איתא במדרש שואל
ומשיב, לפי שהאון דומה לת"ח, והיה
העץ דומה ליצר רע, ולולא יצר רע לא
היה ניכר שבח תלמיד חכמים, באופן
שיובחן השלם מן החסר, ע"כ.

ועוד אפשר, אם בעיני ה' יכשר, כי רמז
יש כאן, ללמדנו כי לא רק הזהב
הטהור יוכשר למלאכת שמים, אלא
גם איש פשוט אשר בתחילה הוא
בבחינת עצי שטים, לא תואר ולא
הדר לו, כאשר ישקיע עצמו בתורה ה'
באופן שתקיף אותו מבית ומחוץ, יזכה
להגיע למדרגת ת"ח, בחינת ארון
הקודש. ומה נקח חיוזק לעצמנו,
להתאמץ ולזכות בתוה"ק, אשר מבית
ומחוץ תצפנו, אכ"ר. שבת שלום

כתר ההלכה

הגאון הרב נתנאל עומיסי שליט"א - מרבני בית ההוראה 'פעולת צדיק'
לעילוי נשמת אביו רבי יהוא ב"ר יצחק עומיסי זלה"ה - נלב"ע כ"ו אלול התש"פ
טיפות ממכסה בשרי שנטפו על פת חלבית

א] מעשה שאפו פת חלבית במחבת על הגו והיה לצידה סיר עם תבשיל בשרי. והנה אחד מבני הבית הרים את
מכסה הסיר הבשרי ונטפו ממנו אדים על המחבת החלבי כשהפת עדיין בתוכו. ובאו בשאלה האם הפת והמחבת
נאסרו. תשובה: מכיון שלא נודע מקום נפילת הטיפות, נראה שאת הפת יש להתיר ממה נפשך. כי אם נתפשטה
הטיפה בכל הפת, הרי יש ששים כנגד הטיפה, ואם לא נתפשטה וכן מסתבר, יש להתיר את הפת כדין תערובת
יבש ביבש דחד בתרי בטיל, ואף שהפת שלפנינו היא רק חתיכה אחת ואם כן אין כאן תערובת, מ"מ כיון שאינה
נאכלת כאחת אלא חתיכות, הרי יש לדון על כל חתיכה שהיא מהרוב שלא נפל שם טיפת הבשר. וכמו שהבאנו
סברא זו בעבר בגיליון ל"ד. ומטעם זה יש להתיר ג"כ את המחבת שהרי קי"ל (ש"ע י"ד סי' צ"ט ס"ז) דכלי שנפלה
עליו טיפת איסור והדרך להשתמש בו בכמות מרובה כך שתמיד תתבטל טיפת האיסור בתבשיל, מותר
להשתמש בו לכתחילה בלא הגעלה. ואף כאן הלא הדרך לאפות במחבת זו פת שכאשר יבלע בה טעם הטיפה
הבשרית שנפלה על המחבת, תתבטל החתיכה ברוב החתיכות לפי מה שהדרך לאכלה חתיכות. ועתה שאלתי
את מרן הגר"י רצאבי שליט"א על סברא זו ועל ההוראה בעניין והסכים לזה, רק הוסיף שיש לשייר חתיכה מן
הפת במקום המשוער שנפלה שם הטיפה הבשרית, כדי לתלות שהאיסור נמצא שם (כמבואר ביו"ד סי' ק"ט ס"א).

זימון בעשרה ואחד מהם לא ענה לזימון

ב] נשאלתי על מה שארע בסעודה גדולה, שבסיומה התארגנו כמה אנשים לזמן בעשרה וללכת לביתם, ופנו
ליושבים לצדם שיענו לזימון. אך אחד מהעשרה לא הבחין במעשיהם כיון שהיה עם אזניות. משום כך ג"כ לא
שמע את הזימון ולא ענה עמהם. לאחר שזימנו, נסתפק הלא האם יצא ידי חובת זימון. ועוד שאל האם הם עשו
כראוי במה שזימנו בשם ה' בלא עשרה שענו להם. תשובה: הנה לעניין אמירת קדיש בעשרה פסק מרן הש"ע (סי'
נ"ה ס"ו) שהישן מצטרף לעשרה. והטעם, כיון שיש כאן עשרה מישראל, שכונה שורה עליהם מ"מ (ב"י שם). ומה
למדו הפוסקים דה"ה לעניין זימון בעשרה שהישן מצטרף (פמ"ג סי' נ"ה והביאוהו הפוסקים). ואף דלזימון של שלשה
צריך שלשה שיענו ובלא זה י"א שלא יצאו ידי חובת זימון כפי שנוכר בסמוך, מ"מ בעשרה מועיל, כיון שידי
חובת זימון יצאו משלשה ואילך, ומה שצריכים עשרה הוא בשביל הזכרת השם ולזה מועיל אף כשאחד ישן. ומה
ששאל האם אף שלא ענה עמהם, יצא ידי חובת זימון (ולא יוכל להצטרף לאחרים), הנה אקדים לומר, דאף שי"א
לעניין זימון בשלשה שאם אחד לא ענה אין זה נחשב זימון כלל (ש"ע הגר"י סי' קצ"ט), מ"מ דעת מרן הש"ע (סי' ר'
ס"א) שנחשב זימון. אכן, זה שלא ענה, לכ"ע אינו יוצא ידי חובת זימון (שתל"י זתים שם סק"ב, משנ"ב ס"ק ג'). ולכן בנידון
שבשאלה, אף שהזומנים נחשב להם שזימנו בעשרה כאשר אחד מהם היה עסוק בעניין אחר, מ"מ זה שנתעסק,
לא יצא ידי חובה וחייב הוא בזימון, כיון שלא ענה עמהם.

הערה חשובה בעניין לימונים הנמצאים כעת בשוק

ג] קי"ל כי התאריך הקובע לעניין קדושת שביעית בפירות האילן הוא א' תשרי, והשיעור הקובע הוא החנטה.
ונחלקו הראשונים מהי חנטה. דעת הרמב"ם (הלכות מעשר שני פ"א ה"ב) כי חנטה היינו שליש גידול ודעת הר"ש (שביעית
פ"ב מ"ז) כי חנטה היא מה שנראה הפרי אחר נפילת הפרח. והנה כתב מרן החו"א (שביעית סי' כ"ב סעי' ט"ו) לעניין
תפוזים של שנת תשי"א שנלקטו בחורף של שנת השמיטה תשי"ב, שאין בהם קדושת שביעית. ואף שלא הביאו
שליש לפני ר"ה וא"כ לדעת הרמב"ם הם קדושים בקדושת שביעית, מ"מ יש לסמוך על דעת הר"ש שהחנטה היא
אחר נפילת הפרח. עוד הוסיף כי יתכן והתפוז מין אתרוג הוא, שעונת המעשרות שלו היא משיתעגל [פ"י שקיבל
צורת אתרוג קטן מאד] ואף לפני שמגיע לשליש גידולו. וסיים שכל שכן שיש להקל בספק אם הגיעו לשליש גידול
לפני ר"ה. אמנם לדין העיקר הוא שהקובע בתפוז הוא שלישי גידולו כשאר פירות האילן וכדעת הרמב"ם ומרן
הש"ע (יו"ד סי' של"א סעי' קכ"ה) וכן אמר לי מרן הגר"י רצאבי שליט"א. ולשאלתי האם מצוי בחנויות שבכשרות
מהודרת, לימונים ששליש גידולם היה לאחר ר"ה, השיבו לי [בבית המדרש ההלכה בהתיישבות] שבחלט יתכן
וכי הכל נעשה אצלם ע"פ הוראות מרן החו"א ולדבריו יש להקל בזה אף לדעת הרמב"ם (ומציינים עליהם שהם
מיבול ששית). וראיתי מי שכתב שנכון להיום רוב פירות ההדר מגיעים לשליש גידולם קודם ראש השנה של
שביעית מלבד חלק מזני הלימון שמגיעים לשליש בישראל לאחר ר"ה (הרב שניאור זלמן רוח בספר שביעת השדה סי'
רפ"ח). העלתי את הדברים כאן ע"פ הוראת מרן שליט"א, לעורר על הדבר לפי מה שהבנתי שהרבה הולכים בזה
כהוראת החו"א שמיקל בזה. אכן נותר עדיין לברר אילו מיני לימונים משווקים בחנויות, והאם שלישי גידולם היה
קודם ר"ה תשפ"ב. ועכ"פ גם אם הלימונים המשווקים קדושים בקדושת שביעית, אין איסור לקנותם בחנויות כי
האיסור על המוכר ולא על הקונה (אור לציון שביעית מבוא ענף ז' א"ו), רק צריך שלא ישלם במזומן כדי שלא יתן
למוכר דמי שביעית וכן יש לשמור על קדושת הלימונים כראוי ולא להפסידם.

תחש מין חיה או מין בהמה הוא

א] איתא בגמרא (שבת כח, ב) א"ר אלעא אמר רשב"ל [ובבמדבר רבה (פ"ו, ג) נוסף שהוא בשם רבי מאיר], תחש שהיה בימי משה בריה בפני עצמה הוא ולא הכריעו בו חכמים אם מין חיה הוא או מין בהמה הוא, וקרן אחת היתה לו במצחו. ולפי שעה נזדמן לו למשה ועשה ממנו משכן ונגנז ע"כ. **וביאור הספק**, אמרו שם בגמרא לפי שמצינו כי לשור שהקריב אדם הראשון היתה קרן אחת שנאמר ותיטב לה משור פר מקרן מפרים (תהלים ס"ט, ל"ב. ואע"ג דקרין מקרין בחיריק, מ"מ מקרן כתיב משמע חדא) אם כן מין בהמה הוא, אך מאידך מצינו גם חיה הנקראת 'קרש' ויש לה קרן אחת.

ב] והנה רש"י כתב, תחשים מין חיה. **ותמהו עליו המפרשים** הלא בגמרא נסתפקו בזה, ואם רבי לא שנאה חייא מנא ליה (ע"י צידה לדרך לרבי ישכר בער איילנבורג זלה"ה, ובבאר היטב לרבי משה מת זלה"ה).

אכן בירושלמי (שבת פ"ב ה"ג) מצינו שהתחש מין חיה, דאמרו רבנן עליה, מין חיה טהורה וגדולה במדבר, וכן הביאו שם, דאמר ר' לעזר בר יוסי, ר' אבהו בשם ר' שמעון בן לקיש בשם ר' מאיר, מין חיה טהורה ברא הקב"ה למשה במדבר, כיון שנעשה בה מלאכת המשכן נגזזה. ועוד הביאו שם הא דאמר ר' אבון, קרש היתה שמה. **אלא שיש לתמוה** מדוע העדיף רש"י את דברי הירושלמי. **ועוד** דהלא נמצא שיש לנו כאן סתירה בדעת רשב"ל, דבבבלי אמר שנסתפקו חכמים בזה, ובירושלמי אמר רשב"ל כי ר"מ נקט שהיא מין חיה [ואכן בפסיקתא רבתי (פל"ד את י) איתא, א"ר אלעזר ברבי יוסי ורבי אבהו בשם רשב"ל שאמרו בשם ר"מ, לפי שעה נבראת ונגזזה. ולא דיבר ר"מ כלל אם מין חיה היא או בהמה].

והנה כתב מהרש"א בח"א (שבת ס"ט), דמה שאמרו בריה בפני עצמה, אין כאן הכרעה, אלא מחמת הספק לא ידעו להיכן לשייכו ודנו אותו כמין בפני עצמו, ע"ש. **ומעתה יש לומר**, דכיון שלא היה לחכמים ספק מבורר אלא ספק של חסרון ידיעה. א"כ אחר שהביא הירושלמי את דברי רבי אבון, שקבלה היתה בידו דקדש היה שמה (ובהכרח שזה קבלה, שהרי אינו מביא ראיה לספק למה לדמות, אלא נקט בבירור שכך היה שמה), וקרש ידוע היה לחז"ל שהיא מין חיה. ממילא בודאי גם ר"מ יסכים לקבלה זו דתחש מין חיה הוא. **וממילא א"ש** מדוע נקט רש"י כדעת הירושלמי.

ומצאתי במדרש רבה (ס"ט) אמר רשב"ל אומר היה רבי מאיר, תחש שהיה בימי משה בריה בפני עצמה היתה ולא הכירו בה חכמים 'שבאותו הדור' אם מין חיה הוא או מין בהמה הוא. **ונראה** שדקדקו לומר, דכעת יש ספק כי לא מצאו מסורת וקבלה לברר מהו, אך אם תבוא מסורת מהו התחש שפיר נקבלה.

ג] ויש להעיר דבמדרש הגדול (לקמן כ"ו, י"ד) הביא את דברי הירושלמי ובכללם דברי רבי אבון בזה"ל, אמר ר' אבון קורש היה שמה, וקרן אחת היתה לה. הדא הוא דכתיב ותיטב לה' משור פר מקרין מפרים, מקרן כתיב ע"כ. משמע, דתחש זו היתה בימי אדם הראשון. **וקשה** והלא לא נבראה אלא לשעתה. **וצ"ל כמ"ש בקרבן העדה**, דשני עניינים הזכיר דוד בתפילתו, וכך אמר, ותיטב לה' תפילתי, יותר משור פר שהקריב אדם הראשון, ויותר מקרן מפרים, הם התחשים שבראת במדבר לצורך המשכן. ובאמת לא היו אלו התחשים בזמן אדם הראשון.

ססגוניותו של התחש

ז] עוד איתא שם (כח, א) דאמר רבי נחמיה עור התחש היה דומה כמין תלא אילן (פירש"י, חיה טמאה היא ומנומרת בגוונים. וכ"כ בערוך ע' תלא אילן, שפירושו בתשובות, שהיא חיה קטנה כדמות תחול ומרוקם הוא, ויש בו גוונים הרבה ושמענו שמצויין הן במקומם שצדין בהם שפנים, ע"ש). א"ר יוסף, אי הכי היינו דמתרגמינן ססגונא, ששש בגוונים הרבה, ע"כ. **ותואר גוניה**, כתב **מהר"ש שבזי זלה"ה בחמדת ימים** (לקמן כ"ו, י"ד. כתב כן בשם רבינו בחיי אך לא מצאתי)

עורות תחשים במשנת רבותני

והיא חיה טהורה, שיש בה שבע מאות ושמונה גוונים, מנין תח"ש (וע"ע במדרש תנחומא ו' דיש בה ששה גוונים). **ועוד כתב**, ודומה לה עוף טמא בארץ הודו, שמו טוס (לענין זה כתב רבינו בחיי לעיל כ"ה י"ח, שהטוס יש לו שס"ה גוונים ומיני צבעונים), שיש בו גוונים הרבה ורגליו מצורעות, כשרואה צורות גוונים שבו מתגאה. וכיון שרואה רגליו מצורעות מתבייש. והוא כנגד מלכות אדום, שכשרואין מלכותן ולבושן מתגאין. וכשזוכרין שעיקרן ממזרים, מתביישין, וכן עמונים ומואבים.

ובמדרש אור האפילה כתב, וי"א דמסגולת בעל חי זה, שכל הרואה אותו תסור ממנו הדאגה והאנינות. ולפיכך תרגמו ססגונא, כלומר סס יגונא ע"כ. **ואי"ז סתירה** לדברי רב יוסף, דיש לומר כי מכיון ומראהו מרהיב ומשעשע את העין בגווניו, הרואהו שש מיגונו.

ביאור לשון אונקלוס

ז] בספר בית יצחק עה"ת הביא כאן בשם 'אישי גדול וצדיק נשגב, אחד מצדיקי הדור שהיו בימי הגר"א אשר היה חשוב מאוד בעיני הגר"א, **מוה"ר משה איזוינער זל"ה**, מדוע אמר רב יוסף, אי הכי היינו דמתרגמינן ססגונא. דנראה שהוקשה לו התרגום עד עתה, ומדוע לא נחא ליה לומר דתרגום מילת תחשים ססגונא, כמו שתרגם אונקלוס שאר שמות הבהמות והחיות שבפרשת שמני. **וביאור** דהלא חיה זו לא נבראת אלא לפי שעה ונגזזה, וא"כ איך יתכן שיש בידנו את שמה בלשון ארמי (ובע"ז תמה האוהב גר). ורק אחר שביאר רב נחמיה דתחש דומה לתלא אילן שהיא חיה המנומרת בגוונים, אתי שפיר דמתעה נפרש דססגונא אינו שם העצם אלא תיאור אותה החיה, בעלת גוונים הרבה.

ח] אלא שעדיין יש לתמוה על דברי רב יוסף כמו שהעיר היאר, הלא שש היא מילה בלשון הקודש (ובלשון תרגום היה לומר חדי. אבש"ר), ולכך **ביאר** דסס הכוונה לתולעת, כמו יאכלם סס (ישעיה נ"א, ח') וכמו שמצינו בירושלמי בכיצה (פ"ב סוף ה"ד, וע"ש בעלי תמר) ססא דקצא מניה וביה. ועניינו כי עורות אלו דומים לתולעת המנומרת בגוונים, שכן נמצא הרבה מן התולעים מנומרים ומצויירים היטב בגוונים הרבה. **והוסיף** דלכך לא כתב אונקלוס 'משכי דססגונא' כי אין זה העור של אותה התולעת, אלא 'משכי ססגונא', דהיינו עורות הדומים לאותה התולעת בעלת הגוונים. **ובספר אוהב גר הביא לזה ראיה מהערוך** (ע' ססגון) שגרס במעשה דרב הונא בא אחא (יבמות סד, ב), שאחזו חולי הנקרא 'ססגוניתא' שהעור נהפך לגוונים הרבה (כי על החולי לא ניתן לומר ששש בגוונים שלו. וע"כ שהוא לשון ריבוי גוונים. אבש"ר).

וכן הסכים לפירוש זה מהר"י קורח זלה"ה במרפא לשון והביא עוד ראיה מיומא (ט, ב) שהארז נקרא ססמגור, על שם שהוא ירא מן התולעת שאוכלת אותו יותר משאר עצים, הכי נמי נקרא ססגונא, על שם שדומה לתולעת שיש בה גוונים הרבה, ע"ש.

ט] וביאור חדש מצאתי בספר עדות ביהוסף למוה"ר יוסף יצחק הלוי זלה"ה שכתב, דהנה בעיר צנעא ואגפיה, קורין לשור הרך תוך שנתו 'תחש', וכך שגור בפי העולם מדור דור עד היום הזה. ולפי זה רצה לומר דססגונא אפשר לפרשו מלשון סגניו, כמו סגני ופרחי כהונה, שפירושו ילדים שלא גדלו כל צרכן. וכן תרגם רס"ג בכל מקום תחש 'ארש' שפירושו בל"ע הילוך מהר, וזה ידוע שכל זמן שהיילוד בימי העליה בין באדם בין בהמה ובחיה, עדיין הילוכו במרוצה. ונמצא שזוהי גם פירוש מילת תחש מלשון מהרה חושה. **וזהו הציווי כאן** לעשות המכסה מעורות העגלים שהם קלים במשא ולא מעורות הפרים שהם כבדים הרבה, עכת"ד וע"ש באורך. **וצ"ע** דביאור זה סותר לגמ' ובמדרשים דלעיל. **אכן כע"ז כתב אבן עזרא** שהוא שור. **וע"ע כפי ר"א בן הרמב"ם** שכתב בדעת רס"ג שהוא עור מעובד, שעושים ממנו מנעלים וסנדלים. וכ"כ בקרבן העדה על הירושלמי (ס"ט) בדעת רבי יהודה, דעורות תחשים היינו עורות אלים צבועים בצבע טיינין, ע"ש.

שבת אלטמעה, השוד והביזה בקהילת צנעא – ארר השני ה'תש"ח

ביום שלישי ז' באדר הראשון שנת התש"ח, נרצח האימאם יחיא הישיש, שהיה רב חסד ליהודי תימן, ובאותו היום נרצחו גם שנים מבניו הגדולים. את השלטון תפס אחד משרי הממלכה, והשליך לכלא את ארבעת בני האימאם הנותרים. עד מהרה הגיעה השמועה לעיר תעזי הרוחקה, שם משל אומד בנו של האימאם. עמד וקרא לכל שבטי ערב מכבדי אביו, לבוא לנקום הדם הנקי שנשפך, ויחד עמו עלו עוד שלשה מאחיו שהיו מחוץ לצנעא, עליה למלחמה. כדי לעודד את הלוחמים, התיר להם לבזוז כל הנקרה בדרכם. **ביום א' י"ט אדר הראשון** באו לעיר שבאם, ובזזו את בתי היהודים, לבלתי השאיר שריד ופליט. לקחו כל מיני מאכל שהיו בבתים, כסף וזהב וספרי תורה, ולא הותירו אפילו מצע לשכב עליו. מצרה זו נשבר ליבו של מוהר"ר סלימאן עמר זלה"ה, רבה של שבאם, שכבר היה חולה, ולא ארכו הימים עד שנסתלק לבית עולמו. **השמועות** הגיעו לאזני היהודים בעיר הבירה צנעא, כי פראים אלו בדרכם לשלול שלל ולבזוז ביהוה גם בבתיהם. הלכו היהודים והטמינו איש כלי מחמדיו, עד יעבור זעם. **בחצות ליל שבי"ב ב' באדר השני**, פרצו חיל הפראים את חומות העיר צנעא, ונתפוררו כנפיות כנפיות לבזוז באף ובחמימה, ואיימו להרוג כל מי שיתנגד למעשיהם, ותתי כל העיר לחרדת אלים. **עד שבחסידי השם**, בצעהי השבת בא עבאם בן האימאם אל רחוב היהודים, וגער בשודדים, די לכם במה שבזזתם עד עתה. הוא אף נתן פקודה, לרכו את השלל ברחוב העיר, ומי שיהיה את רכושו יטלנו. לעומת זאת, בצנעא המוסלמית נמשכה הביזה עוד כשבוע ימים. **מוהר"ר יחיא הלוי אלשיך זלה"ה** כששמע את השמועות הנוראות, הקדים ובנה בביתו כמין קיר כפול, ובתוכו הסתיר את חפצי הערך שבביתו. אותה השבת היתה 'שבת חתונה' שהוזמן אליה, ומכיון שחשב שיעברו כמה ימים עד שיגיעו פראים אלו לעיר, פרץ בער"ש פירצה בקיר שבנה, והוציא משם טלית יקרה כדי להתעטף בה בשבת לכבוד החתן. אך משבא אל הבזויים, כילו כל מה שהיה במטמוניות, ובזזו אפילו את שני חיבוריו בכתיב, מפני שכריכתם היתה מוזהבלת. **לפי הידוע לנו, רק אל שתי בתים לא קרבו הרשעים**. האחד, ביתו של **מוהר"ר שוכר חבשוש זלה"ה** (לימים רב בית הכנסת ענף חיים בבני ברק), נטל ביזו אגודת החובל שהיתה שמורה בביתו כמנהג, ועמד בתפילה בפתח הבית. כל השודדים הוכו בסגורים, ופסחו על ביתו, על אף שהיה סמוך לבתיהם העשירים, בני מוהר"ר סלימאן חבשוש זלה"ה, בו עשו הצוררים שפטים, ואכן אל ביתו באו לאחר הביזה פליטים רבים, שמצאו שם לחם לאכול ומקום להגות את ראשם. והשני של **מוהר"ר חיים כסאר זלה"ה**. אחד מנערי העיר, ממשפחת גרשי, כשראה את הבזויים נכנסים לביתו, נתקף חרדה. הוא עלה על גג הבית, דילג מגג לגג (הבתים היו צמודים זה לזה) עד שהגיע לגג ביתו של מוהר"ר יודל לתוכו. להפתעתו, מצא את רבינו יושב וסועד את סעודת השבת בשלווה כבכל שבת. אמר לו הנער, מארי, וכי אינך יודע שיש כעת שוד בעיר. רבינו, שהיה רגוע לגמרי, אמר לו, בוא שב עימי. וכך ישבו בנחת, אכלו ושתו, שרו שירי שבת ועסקו בדברי תורה, ואליהם לא הגיעה כלל הרעה. **ונסיים בדברי מוהר"ר סלימאן מלאחי זלה"ה, ראב"ד דמאר**, באיגרת ששלח לבני קהילת צנעא, בה ביקש שיכתבו אליו כל דבר סיוע שהם נצרכים לו. גם הודיע להם, שאנחנו דואגים ומתפללים עבורכם, שיעזילכם השי"ת וירפאם רפואת הגוף והנפש, והנשמה שהיא העיקר. ובין דבריו כתב, 'ותרד עינינו דמעה על צער אחינו באיבוד ממונם, ועל הפגיעות הקשות שאירעו להם וכו'. אחי, אל תדאגו על זה, כי הכל עלה במחשבתנו יתברך. וכל מה שלקחו מכל אחד ואחד, הוא כופר לנפשו. והקב"ה ברחמי וחסדיו, מובטחים אנחנו בו שישלם לכל אחד חסרונו, ויודה לשם יתברך על כל מה שעשה, הן לטוב הן להפכו, עכ"ל"ק.